

Агар шумо имрӯз мемиред, оё шумо 100% боварӣ доред, ки ба бихишт меравед? Шумо метавонед аниқ донед.

Пеш аз ҳама, Китоби Муқаддас мегӯяд, ки мо ҳама гунаҳкорем, зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд. Ҳамин тавр, ҳамаи мо дар дурӯғгӯӣ, дуздӣ ё тамаъкорӣ гунаҳкорем. Ва Китоби Муқаддас мегӯяд, ки барои гуноҳҳои мо ҷазо вучуд дорад. "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст" - Ин на танҳо ба марги ҷисмонӣ, балки ба марги дуюм дар дӯзах дахл дорад. - Ва ҳамаи дурӯғгӯён дар кӯл, ки бо оташ ва кибрит месӯзад, ки мамоти дуюм аст, насиби худро хоҳанд дошт. Аз ин рӯ, тибқи ин оят, ҳамаи мо ба ҷазои гуноҳонамон сазовори ҷаҳаннам ҳастем. Мо ҳама дурӯғ гуфтаем ва ҳама аз дурӯғ гуфтан бадтар кор кардаем. Мо ҳама аз камолоти Худо маҳрумем. Ягон кори хуб бадиеро, ки мо кардаем, бартараф карда наметавонад.

Аммо хушхабарест ҳафт, ки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст. Ҳамин тавр, азбаски Худо моро дӯст медорад, Ё намеҳадад, ки мо ба ҷаҳаннам равам, то гуноҳҳои худамонро ҷуброн кунем - барои ҳамин Ё Писари Худ Исои Масеҳро фиристод, то барои гуноҳҳои мо кафорат (ё музд) бошад. Исо Писари Худост ва Ё низ Худост, ки дар ҷисм зоҳир мешавад. (Зеро се ҳастанд, ки дар осмон шаҳодат медиҳанд: Падар, Калом ва Рӯҳулқудс ва ин се як ҳастанд). Исо Калом аст (шахси дуҷоми сегона). Вай аз бокира ба дунё омад, мӯъҷизаҳо кард, ҳаёти бегуноҳро комил дошт ва Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Ё барои гуноҳҳои мо дар салиб мурд, ўро дафн карданд, 3 шабу 3 рӯз ба дӯзах рафт ва Ё рӯзи сеюм аз нав эҳё шуд, то ҳамаи гуноҳҳои моро пардохт кунад ва моро аз дӯзах наҷот диҳад. Вақте ки Исо барои гуноҳҳои ман ва шумо мурд, гӯё онҳоро карда бошад – Ё дар ҷои мо ҷазо дода мешуд (!). Зеро ки Ё (Худо Падар) Ўро (Исоро) барои мо гуноҳ кардааст (яъне Ё гуноҳҳои моро бар дӯш гирифт ва ба ҷои мо мурд, Ё он чиро, ки мо барои гуноҳҳои мо ба Худо қарздорем, пардохт кард), то ки мо одил гардем. аз Худо дар Ё (ё ба ибораи дигар, то ки мо дар назди Худо одил эълон шавем, ки танҳо ба сабаби кори анҷомёфтаи Ё).

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки наҷот тӯҳфа аст. «Зеро шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва ин аз ҳуди шумо нест; он атои Худост. На аз аъмол, мабодо касе фахр накунад».

Азбаски наҷот тӯҳфа аст (ва тӯҳфаҳо ҳамеша ройгонанд), мо набояд дар иваз чизе диҳем (ин аз аъмол нест, на аз ҷониби ҳуди мо). Ин як тӯҳфаи арзанда аст. Исо арзиши пурраи наҷоти моро бо марги худ, ҳуни рехтаи худ ва эҳёи худ пардохт кард. Калимаи файз маънои "чизе, ки мо сазовор нестем" (дар хотир доред, ки мо сазовори дӯзах ҳастем, на наҷот). Ва имон маънои «он чизест, ки мо барои наҷот ёфтан ба он боварӣ дорем» . Китоби Муқаддас идома медиҳад: «Аммо барои касе ки кор намекунад, балки ба Он ки осӣёро сафед мекунад, имон оварад, имони Ё адолат ҳисоб карда мешавад» . Ҳамин тавр, шахсе, ки барои ба даст овардан ё нигоҳ доштани наҷот кор карданро бас мекунад, наҷот хоҳад ёфт. Наҷот ба корҳо рабте надорад ва комилан ройгон аст.

Як чизе, ки Китоби Муқаддас мегӯяд, ки мо бояд кунем, то наҷот ёбем: «Ба Худованд Исои Масеҳ имон овар, ва наҷот хоҳӣ ёфт» . Калимаи бовар кардан маънои бовар карданро дорад - ин маънои на танҳо бовар кардан ба мавҷудияти Исоро дорад, балки дар асл ба Ё эътимод карданро дорад, ки моро шахсан наҷот диҳад. Ба Ё имон овардан маънои онро дорад, ки мо тамоми имон ва эътимоди худро ба марг, дафн ва эҳёи Ё ҳамчун пардохти пурраи гуноҳҳои худ мегузорем (ки ба мо ҳаёти ҷовидониро кафолат медиҳад). Он намегӯяд, ки шумо бояд аз ҳама гуноҳҳои худ тавба кунед, ё тавба кунед

